

Neposkvrněné početí a narození Syna Božího.

Neposkvrněné početí není míněno jen ve smyslu tělesném, ale jako mnohé v bibli především ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo poznává a pocituje duchovní svět jako skutečný a živě pracující, dovede najít klíč k pochopení bible, které jest teprve schopno oživit slovo. Všem jiným zůstane bible navždy knihou o sedmi pečetích.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu jest každé početí, vzniklé z **čisté** lásky s vroucím pohledem ke Stvořiteli. Smyslné pudů netvoří při tom základ, nýbrž zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento průběh jest ve skutečnosti tak vzácný, že bylo odůvodněno, aby byl zvlášť vytyčen. Záruka pro odsunutí smyslných pudů byla vydána zvěstováním, o kterém se z téhož důvodu děje zvláštní zmínka. Jinak byl by chyběl článek v řetězu přirozeného dění a přesné spolupráce s duchovním světem. Panna Maria stejně již vyzdobená všemi dary, aby mohla vyplnit svůj vznešený úkol, sešla se v určitou dobu vlivem duchovního vedení s lidmi, kteří hluboce vnikli do proroctví a zjevení o příštím Mesiáši. To byla první příprava na zemi, která pudila Marii na dráhu skutečného účelu. Obeznámila ji se vším, v čem jednou měla sama hrát tak velikou roli, aniž to tehdy již věděla.

Vyvolencům uvolňuje se vždy páska z očí nejdříve opatrně, aby se nepředbíhalo nutnému vývoji. Vždyť všechny mezistupně

musí být prožity vážně, aby se na konec umožnilo splnění. Předčasné vědomí vlastního úkolu zanechalo by ve vývoji mezery, které by ztěžovaly pozdější splnění. Následkem trvalého zřetele výhradně na konečný cíl nadcházelo by nebezpečí příliš rychlého řízení se kupředu. Při tom přehlédlo by se mnohé, co ke splnění vlastního určení nutně musí být prožito opravdově. Nebo by to bylo naučeno jen lehce. Člověk může prožívat opravdové vždy pouze to, nač hledí v určitou dobu jako na svou skutečnou životní úlohu. Tak bylo tomu také u Marie.

Když pak nadešel den její vnitřní i zevnější pohotovosti, stala se ve chvíli úplného odpočinku a duševní rovnováhy jasnovidnou a jasnoslyšnou. To znamená, že její nitro otevřelo se jinohmotnému světu a ona prožila Zvěstování, vyličené v bibli. Tím spadla jí páska z očí a ona vstoupila vědomě ve své poslání.

Zvěstování stalo se pro Marii tak mocným a rozechvívajícím duchovním prožitím, že od této hodiny byl tím dokonale naplněn celý její duševní život. Od této chvíle byl namířen jen v jediném směru, v očekávání veliké Boží milosti. Světlo samo **chtělo** zvěstováním přivoditi tento duševní stav, aby se v důsledku toho předem daleko odsunuly všechny nízké pudy a vytvořila se půda, ze které by mohla vzniknouti čistá pozemská nádoba (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Tímto neobyčejně silným duševním postavením Mariiným stalo se i pozdější tělesné početí podle přírodních zákonů také „neposkvrněným“.

Při částečné znalosti duchovního světa a jeho daleko rozvětvené činnosti, která v přípravě všeho velikého dění přenáší se hravě přes tisíciletí, není těžko pochopit, že Maria přinášela si pro svůj úkol již všechny dary s sebou. Byla tedy již před zrozením

vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou příštího zvěstovatele Pravdy, Ježíše.

Tímto dětským tělem, které za takových okolností rostlo jako nejčistší nádoba, byly dány pozemské podmínky „k neposkvrněnému **duchovnímu** početí“. To jest k inkarnaci, která nastává uprostřed těhotenství.

Při tom nejednalo se tu o jednu z duší nebo duchovních jisker, které čekají na inkarnaci, a chtějí nebo musí ke svému vývoji projítí pozemským životem. Jemnohmotné tělo nebo roucho takových duší jest více méně zakaleno, tedy poskvrněno, čímž se zatemňuje přímé spojení se Světlem a bývá dočasně i úplně přerušeno. V úvahu přicházela tu celá část čisté Bohopodstaty, která byla dána z lásky k lidstvu bloudícímu v temnotách a byla dosti silná, aby nikdy nedopustila přerušeni přímého spojení s Prasevětlem. To vytvořilo vroucí spojení mezi Božstvím a lidstvím v tomto Jediném, které se podobalo světelnému sloupu nikdy neuhasínající čistoty a síly, od něhož se muselo všechno nízké odrážeti. Tak vznikla i možnost přinášení nezkalené Pravdy, čerpané ze Světla. Také i síla pro skutky, které se jevíly jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byly zmařeny snahy temných proudů o poskvrnění čistoty tohoto cítění, aniž mohly způsobiti škody.

Po tělesném neposkvrněném početí Mariině mohla tedy inkarnace, nastalá uprostřed těhotenství, přicházeti přímo ze Světla a to se silou, která nepřipouštěla zkalení na mezistupních mezi Světlem a mateřským tělem a mohla tedy také přivoditi „neposkvrněné **duchovní** početí“.

Jest tedy úplně správné, když se mluví o neposkvrněném početí, které se událo tělesně i duchovně při Ježíšově zplození. Při tom se neobcházel **žádný** zákon ve stvoření a nebylo také třeba zákony měniti nebo nově utvářeti pro tento zvláštní případ.

Člověk si nesmí myslet, že jest v tom rozpor, když bylo slíbeno, že se Spasitel má naroditi z panny.

K rozporu vede jen nesprávný výklad slova „panna“ v zaslíbení. Mluví-li toto zaslíbení o panně, není tu míněn užší pojem a tím méně pak názor státu nebo společnosti. Může se tu jednati jediné o veliký pojem lidství.

Úzkoprsý názor musel by stanoviti fakt, že těhotenství a porod samy o sobě, bez myšlenky na plození, vylučují panenství v obyčejném smyslu. Ale zaslíbení nemíní takové věci.

Jest tím řečeno, že Kristus se narodí nezbytně jako **první** dítě panny, tedy z ženy, která dosud nebyla matkou. Při takové **jsou** všechny orgány, které patří k vývoji lidského těla, panenské. To znamená, že se dosud tímto způsobem nikdy neosvědčily a že z tohoto těla dosud nevyšlo dítě.

Při **každém** prvním dítěti musí býti orgány v mateřském těle ještě panenské. Při tak dalekosáhlém proroctví mohlo přicházeti v úvahu jen toto. Každé zaslíbení vyplňuje se jen v bezpodmínečné důslednosti zákonů, pracujících ve stvoření a je také dáno v tomto spolehlivém předpokladu ¹⁾.

Při zaslíbení jest tedy míněno „**první** dítě“. Proto byl činěn rozdíl mezi **pannou a matkou**. Jiný rozdíl nepřichází v úvahu, protože pojmy panna a paní vznikly jen čistě státním nebo

společenským zřízením manželství. V žádném případě nemohou býti takto míněny při takovém zaslíbení.

V dokonalosti stvoření jakožto díla Božího jest akt plození nezbytně nutný. Všemoudrost Stvořitelova zařídila od prapočátku všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho a také nic není zbytečné. Kdo chová takovou myšlenku, praví tím současně, že dílo Stvořitelovo není dokonalé. Totéž platí o těch, kdo tvrdí, že narození Kristovo událo se **bez** normálního plození, předepsaného Stvořitelem lidstvu. **Muselo** tu býti normální zplození člověkem z masa a krve! Také v tomto případě!

Každý člověk, který jest si toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Hospodina více než lidé, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení není vůbec možná výjimka nebo změna v zákonech, které dal. **A to je větší** víra! Kromě toho dosvědčuje to bezpodmínečně také všechno ostatní dění. Kristus se stal **pozemšťanem**. Tímto rozhodnutím bylo mu i podrobti se zákonům, jak je chtěl jeho Otec ke hrubohmotnému rozmnožování. Tak to podmiňuje dokonalost Boží.

Když se na to řekne, že „u Boha není nic nemožného“, neuspokojuje takto zakryté vysvětlení. Vždyť v tomto výroku jest opět jiný smysl, než mnozí lidé si ve své pohodlnosti představují. Jest třeba jen říci, že u Boha jsou nemožny nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost, libovůle a mnoho jiného, aby to odporovalo **doslovnému znění** tohoto rčení podle obyčejné představy. Mohlo by se také dokazovati, že není-li v **tomto** smyslu u Boha nic nemožného, byl by mohl jediným aktem vůle učiniti všechny lidi na zemi věřícími! Nebylo by pak třeba, aby svého Syna vtělením vydával pozemským trampotám a smrti na kříži.

Taková veliká oběť byla by zůstala uspořena. Ale že se **tak stalo**, svědčí o neoblomnosti Božských zákonů zavedených ve stvoření od počátku. Do těchto zákonů v jejich dokonalosti není možno násilně zasahovati, aby se přivodila nějaká změna.

Ze slepé sporné strany mohlo by se znovu tvrdošíjně namítnout, že bylo ve vůli Boží vše, co se stalo. To jest zcela správně vysloveno, ale není to žádný protidůkaz, nýbrž ve skutečnosti jen **přítakáním** stávajícímu odůvodnění. Jest třeba jen upustit od naivnějšího pojetí a jíti za hlubším vysvětlením, jak to nezbytně vyžadují všechny výroky duchovního druhu.

Byla to vůle Boží! Ale to nemá nic společného s libovůlí. Naopak! To neznamená nic jiného než potvrzení zákonů, vložených Bohem do stvoření, které nesou jeho vůli a spojené s tím bezpodmínečné vpravení se do nich, poněvadž nepřipustí výjimku nebo obcházení. **Právě v nutnosti splnění projevuje a osvědčuje se Boží vůle.**

Proto musel se i Kristus ku provedení svého poslání podrobti nezvratně všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus to vše činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, vzrůst, i u něho nastalý hlad a únava, utrpení a konečně smrt na kříži. Podroboval se všemu, čemu jest podrobena pozemské lidské tělo. Proč by jediné zplození mělo býti jiného druhu, když pro to nebylo nutnosti? Právě v přirozenosti stává se úloha Spasitelova ještě větší! Nijak se nezmenšuje! Právě tak nebyla proto Marie ve svém vznešeném poslání méně obdařena milostí.

1)

Přednáška: [48. Světové dění.](#)